

72 § 6, Anordn. af 27 April 1792 Cap. 2 § 5, Fred. af 14de Septbr. 1774 § 20. Dette gjælder især om Gaver og Pengelaan af Underordnede, hvilket dog hidtil er indskrænket dertil, at Officerer ikke maae indlade sig i dette Forhold med Underofficerer og Menige, og Underofficerer ikke med Menige; men selv dette kan neppe ubetinget forbydes, efter at almindelig Bærnepligt er indført, da de paa-gjældende Personer endog kunne være hinandens nære Slægtninge. For at give Reglen fornøden Bestemthed for de vigtigste Tilfælde har man efter nogle fremmede Militairloves Exempel troet, at Straf ikkun da burde anvendes for at modtage Gaver eller Pengelaan af Underordnede, naar dertil ikke habes Foresattes Tilladelse, forudsat, at Handlingen ikke iøvrigt indeholder en Pligtsfridighed. Skal Officeren have sin Bataillons- eller Regimentschefs og en Underofficer sin Compagni-, Escadron- eller Batterichefs Samtykke, vil et saadant endog sjelden blive begjært, naar Forholdet kan medføre nogen Mislighed, og kan i saa Tilfælde ikke ventes medbeelt, da det er en fast Anstuelse i Krigsstanden, at slige Gaver og Laan bør undgaaes. Med Hensyn til andre Contracter kan neppe noget lignende Forbud gjøres, og Straf bliver derfor kun at anvende, naar det oplyses, at den Foresatte har misbrugt sin Stilling til at formaae en Undergiver til at indgaae en skadelig Forbindtighed, f. Ex. en Cautionsforpligtelse. Den hele Bestemmelse angaaer iøvrigt væsentlig kun Forholdet mellem Foresatte og deres Undergivne, idet man kun i Henseende til Undermænd af samme Afdeling har troet at burde udstrække Forbudet til at omfatte Overmænd i Almindelighed. Uden denne Undtagelse vilde det f. Ex. være en Underofficer tilladt at modtage Gaver eller laane Penge af en Menig ved et andet Compagni af samme Bataillon, hvilket let kunde give Anledning til Misbrug.

9de Capitel.

Om saadanne Misbrug af den militaire Magt og Myndighed, som ikke angaae Forholdet mellem Overmænd og Undermænd.

Til § 139.

I Almindelighed vil Befalingsmanden have anseet sig beføiet til Magts Anvendelse, og da han ogsaa kan drages til Ansvar, hvis han feiler i ikke at bruge Magt, maa Straffen ordentligviis være lempelig.

Om Følgerne bør tilregnes ham, bør bedømmes efter de Omstændigheder, som fandt Sted, da Beslutning skulde tages. Hvis det endog efter disse „har været aabenbart“, at Magts Anvendelse var ubeføiet, kan Feilen ligge i et urigtigt Dømmeme, og derfor kunne Følgerne ikke altid tilregnes som forsættelige. Med sidste Punktum jfr. den almindelige Straffelov §§ 87, 95 og 96.

Til § 140.

Her kan sjelden være nogen Tvivl om Handlingens Movelighed, og paa Grund af de farlige Følger for Riget, som Gjerningen kan medføre, maa Straffen kunne blive betydelig. Enkelte Militairlove bestemme endog ubetinget Livsstraf.

Til § 141.

Her ville kunne komme til Anvendelse den almindelige Straffelovs §§ 107 og 141. At her kun omtales Forbrydelser imod de borgerlige Love, er grundet dert, at der, naar Straffen er bestemt i den militaire Straffelov, allerede i vedkommende Bestemmelse vil være taget Hensyn til den i denne § omhandlede Omstændighed, jfr. §§ 134, 136 og 151.

Til § 142.

Denne § svarer til de lignende Bestemmelser i den almindelige Straffelovs §§ 125, 128 og 141. Sidste Punktum er overeensstemmende med § 139, andet Stykke. Hvad der tilsigtes maa ogsaa kunne udtrykkes ved i første Punktum efter Ordet „Skyldige“ at tilføie: „saafremt Gjerningen ikke efter sin øvrige Væbskaffenhed medfører højere Straf“, da Krigsretten i saa Tilfælde efter de alminde-